Ч. 248. Субота 3 (16) падолиста 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостнах на провинциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Промови анґлійских міністрів. — З Афґаністану.)

Вчерашнє засіданє палати послів було знов присьвячене наглячому внесеню пос. Романчука про галицкі вибори. В дискусиї іменем Кола польского забирали голос: др. Цвиклиньский і ґраф Войт. Дідушицкий, іменем правительства промавляв пан президент міністрів др. Кербер. Пан президент станув в обороні урядників против закидів посла Дашиньского. Вказав на то, що вже кілька разів заявляв, що всякі жалоби в справах виборчих велить совістно і строго розслідити. Відтак навів кілька примірів на доказ, що правибори в Галичині переводили ся правильно. По заяві людовця пос. Ольшевского, котрий в польскій промові підпирав внесенє Романчука, виступив віцепрезес польского Кола др. Цвиклиньский, і в довгій бесіді відпирав закиди п. Романчука і виступав против руского духовеньства, котре при виборах займає ся завзятою аґітацием. На промову Дашиньского відповідав посол гр. Дідушицкий і спротивив ся внесеню пос. Романчука, позаяк вибори до галицкого сойму не належить обговорювати в парляменті. По цілім ряді фактичних спростовань, приступлено до голосованя і відкинено внесенє Романчука, а принято лиш внесенє, аби правительство видало закон против виборчих надужить.

Анґлійскі міністри коли не можуть вже похвалити ся ділами, виступають з бесідами. Именно Чемберлен виступив оногди з бесідою на дорічнім банкеті по інсталяциї нового льорда майора льондоньскої Сіті. Премієр анґлійского кабінету вистерігав ся хвальби обиджуючої инші держави, але за те вневнював, що після думки найлішших фаховців, в полудневій Африці Анґлійці роблять поступи з кождим місяцем і тиждьнем та що нещастна війна вже на покінченю. Коли війна триває так довго, то виною сему не правительство, але спосіб воюваня. Однак що Анґлія раз зачіпила своїм зубом, сего не попустить, хиба би вирвали цілу щоку. Бурів треба здавити, а відтак надати їм горожаньскі свободи, а може навіть кольоніяльну автономію. Та все таки Сельсбері не міг бодай в приближеню сказати, коли властиво скінчить ся війна і для того єго бесіда зробила некористне вражінє — Як звістно, коли єї прочитав президент Крікер, заявив, що Бури не вірять анґлійскій автономії і воліть зникнути з лиця землі. Отже борба може ще дуже перетягнути ся і неоден зуб випаде з анґлійскої щоки...

По полагодженю внесеня Романчука приступлено до нарад над наглячим внесенєм в справі заграничних монаших чинів, котрі поселюють ся в Австриї. При дискусиї над тою справою зробили Всенімці велику бучу. Слідуюче засіданє відбуде ся ві второк. — На вчерашнім засіданю внесло між иншими правительство предложенє в справі мешкань для робітників.

В Афґаністані розпочали ся вже внутрішні забуреня, хоч не викликані претендентами до престола. Тих претендентів поки-що Росия не висуває і як „Закасп. Обозреніє“ доносить, заявив міністер війни Куропаткин перебуваючому в Самарканді претендентови афґаньского престола Ісак-ханови, аби сидів тихо і дожидав природного ходу річий.

Новинки.

Львів дня 15 го падолиста 1901.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский вернув вчера вечером з Ланьцута до Львова, а п. Маршалок краєвий гр. Андрей Потоцкий вчера рано.

— **400-літний ювилей** своєї літератури обходять Хорвати в сім році. Численні війни, з одної сторони з Турками а з другої з Венециєю та Німцями не дали скорше розвинути ся літературі у тих полуднево-славяньских краях. До того ще і причиняли ся свари між могучими вельможами та власним королем і народом, з чого нераз підносили меч до братоубійчої борби. Першим був Марко Марулїч, уроджений в Сплїті 1450 р., потомок богатого дому і шляхотного роду, котрий дав початок хорватскій літературі. Він образував ся в Падві, віддаючи ся, після звичаю тодішного

33)

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

ГЛАВА XV,

о Берку Дишлю, славнім чорноболотскім візнику і о дуже приємній маівці, на котрій царила хороша Малка.

(Дальше.)

Рожаньский не міг стерпіти того виду. Утік до огорода; нехай діє ся що хоче, нехай беруть, грабльять, — всьо скінчене, нема ніякого ратунку.

Сів на лавці, заслонив очи руками і сидів непорушно, пригноблений, сумний, потапаючий в найчорніших гадках.

Перед очами єго уяви пересунула ся принадна стать Софійки. Чому не переступив вчаснійше порога тихого домку в Березівці, чому не ішов простою дорогою, без хитрої маски на лици?.... Всьо, всьо було би инакше вийшло.

А тепер що? Що тепер? Кусник олова в скронь і конець житя, пустого, марного, ніколи непотрібного. Одна хвиля і по всім.

І на що ту хвилю відкладати, на що ждати, чого надіяти ся. Або є инша дорога виходу?

Немов у відповіди на то питанє, діткнула легко чиясь рука єго рамени.

Отворив очи. Перед ним стояв домініяльний касиєр, сивий, трохи пригорблений старушок. Стояв і дивив ся на него вогкими очима, немов від тихої сльози співчутя.

— Шукаю вас умисне — сказав старий.

— Чи маю що підписати? Чи вже конець?

— Ні, пане; тамто ще потреває яку годину, я прийшов поговорити з вами. Позволите, що сяду; старі ноги вимавляють послуху. Я, бачите, прийшов до вас, бо в таких хвилях не добре бути самому. Не дивуйте ся і не гнївайте, що так з вами говорю, пане Рожаньский. Я міг би бути вашим вітцем. Ви бачили мене серед тої голоти, що там останки вашого майна розграблює; прийшов я так само, як они, аби вас екзеквувати. Не майте за то жалю до мене, бо я виповняю лиш мій обовязок.

— Я й не маю до вас ніякої претенсиї, ні жалю.

— Мій пане, позвольте мені говорити дальше. Що гадаєте з собою робити?

— Не знаю ще, я не гадав, не міг о тім гадати....

— За кілька годин лишите ся самі, серед пустих кутів і голих стін, а самота в таких хвилях то не добрий товариш.

— Хочу виїхати до Варшави, а може.... не знаю, нічого не знаю. Дякую вам пане за вашу доброту, але лишіть мене в спокою.

— Того не можу зробити, не лишу вас. Поїдете до нас.

— Як до нас?

— До мене і до моєї жени. Ми старі, може не зуміємо потішити, але постараємо ся, аби вас успокоїти, може дамо добру раду, може щось обдумаємо, або я знаю? Не гордіть щирим серцем, нехай вам здаєть ся, що то отець з материю хотять вас пригорнути до грудий і піддержати, щоби ви не упали.

Ті прості слова торгнули Рожаньским за серце. Отже суть ще люди. Кинув ся на груди старушка і заплакав.

— Пане, пане, який я нещасливий! Пане, що я стратив!....

— Успокійте ся, ви стратили дуже небогато, а полишилось вам здоровлє, молодість, сила. Вірте мені, мій дорогий, що неодин богач віддав би всі свої скарби за то, а ви попадаєте в розпуку і опускаєте руки. Не хочу вам давати наук, бо в отсій хвили житя, той найлїпший учитель, дає вам дуже доймаючу науку. Ви повинні по ній відродити ся; піти в сьвіт на перебій. Не жалуйте того, що лишаєте за собою, — ідіть, працюйте. Повтаряю вам, що маєте скарби, бо молодість, силу, а дуже вас перепрашаю за слово, по нинішних перепалках будете мати певне й розум. Послухайте-ж старого, тут вже не сидіть, маєте вже досить того видовища. Бричка стоїть за огородом, сідайте і їдьте. Моя жінка ожидає вас, а я, як туть вже всьо скінчить ся, прийду разом з повномочником. Но, якже, їдете?

— А що ви тут маєте в кишени?

— То.... — відповів змішаний Рожаньский — то мошонка.

— Неправда, то револьвер. Дайте-но єго, друже, він вам непотрібний.

— Але...

часу, фільософії, поетиці і реториці. Повернувши домів, жив якийсь час навіть досить легко, але опісля споважнів, замкнув ся зі своїми книжками і жив скромно, а навіть убого, хотяй завідував великим маєтком, а відтак навіть вступив до монастиря. Писав богато по латиньски і як учений гуманіст, як було в тодішнім звичаю, стояв в кореспонденциї з богато визначними людьми, як з папою Адрияном II., кардиналом Ґрімані, хорватским баном і др. Здобувши вже собі славу в Европі своїми латиньскими творами, почав Марулїч писати на рідній мові, беручи теми з сьвятого письма, з наміром познакомити своїх земляків з поучаючими та уморальнюючими притчами. Головний єго твір на хорватскій мові є „Юдита, або Істория вдови Юдити, в віршах хорватских уложена, як она вбила вожда Гольофернеса серед єго війска і освободила ізраїльский народ від страшної язви". Перший раз вийшов сей твір друком р. 1521, але викінченим був вже 22 цьвітня 1501 року — отже се дає причину до теперішного обходу ювилею. Крім сего писав Марулїч дидактичні твори і церковні пісні, дальше сатиричні, а навіть драматичні. Зерно посіяне Марулїчом перед 400 лїтами видало обильні овочі. За сей довгий час хорватска лїтература зростала непереривно, хотяй її огнище було найперше в Дальмациї, відтак в Боснї, потім в Славонїї, а аж на кінци у властивій Хорвациї. В Загребі остаточно збігли ся всї лучі, які дотепер огрівали народне відроджене Хорватів, а виступлене Гая і Шепоя було пробудженєм до нового лїтературного житя. Нинї всї роди письменьства мають у Хорватів своїх численних репрезентантів, а їх наука і просьвіта розвиває ся рівномірно з нею. Оглядаючи ся на довгу полать часу позад себе, Хорвати можуть набрати лише заохоти до дальшого невсипущого труду на народній ниві.

— О. Константий Грицикевич, парох Старої Соли, оповіщує: З вівторка на середу, о год. 1 в ночи, вибух страшний пожар в Старій Соли на долїшнім передмістю Стара-Ропа. Згоріло протягом двох годин 50 хат, крім господарских будинків. При шалїючій бурі огонь виглядав як одно огняне море а ратунок був неможливий. Тількиий нарід лишив ся на зиму голий, босий і без кусника хлїба. Серце краялось дивити ся на розпуку людий. Змилосердїть ся, добрі люди, над бідними погорільцями, обділїть їх чим ласка, а Бог заплатить Вам сторицею за кождий хоч-би найменший дар. Датки прошу присилати на руки місцевого пароха, о. Константина Грицикевича. При тім мушу піднести з подякою великодушність дирелтора Спаских дібр, Вп. Цїґляра, котрий зараз по пожежи заявив готовість безкористного уділеня дерева погорільцям на відбудову. Спаси Бог єму за добре серце і дай нам більше таких добродіїв! — *О. Константин Грицикевич.*

— Ювилей льотериї в Австриї. Вчера припадав 150-лїтний ювилей льотериї в Австриї, котру патентом цїсарским з дня 13 падолиста 1751 р. заведено у всїх дїдичних краях австрийскої і ческої корони. Спершу віддавано льотерию в аренду, аж в 1787 р. переняла єї держава в свій власний заряд, а патентом з 13 падолиста 1813 надано їй право королївщини. Від часу як заведено льотерию охота до гри між людьми ставала щораз більша. Після статистичних виказів вкладки в 1787 р. виносили 2,770.000 зр. і так збільшали ся постепенно аж наконець в 1884 р. переступили суму 22 міліонів зр. і на сїй висоті більше менше держать ся доси. Найцїкавійше а заразом і найхарактеристичнїйше єсть то, що в роках великого упадку економічного, а іменного в 1873 і 1874 вкладки нагло піднесли ся дуже значно бо з 15 аж на 19 до 20 міліонів. Найлїпший хиба доказ що бідпота жене людий на льотерию і так поволи, без примусу забирає бідним послїдне їх майно. Аж коли в роках 1890 і 1893 постановлено від виграних гроший обтягати 15 прц., вкладки упали знову на 15 до 16 міліонів, а то іменно длятого, що богачі перестали ставити на льотерию. Так стало ся тепер число вкладок менше, але за то страти тих людий, що ще й досить грають на льотериї, іменно же найбіднїйших людий, стали значно більші.

— Огнї. З Підгаєць пишуть нам: Дня 22 жовтня с. р. згоріла на хуторі Могила під Мужиловом стайня на конї власність Франца Бохеньского. Шкода виносить около 2000 К. і була обезпечена. Причиною огню була служба двірска. — В Гнильчу згоріла дня 3 с. м. хата Евдокії Сьміх, разом зі всїми запасами збіжа. Шкода виносить 428 К. Огонь перекинув ся на сусїдну стодолу Мариї Мороз і знищив єї. Шкода у висоті 237 К. не була як і попередна обезпечена.

— Убийство в арештах карного суду при ул. Баторого вже вияснило ся. Войтина, котрий разом з Чайковским і побитим Федьком Лозовим сидїв в одній кели, признав ся вже до вини перед другими арештантами і розповів їм, що то він шафликом так тяжко вдарив Лозового в голову. Лозовий ще жиє, але й до нинї не відзискав памяти.

— Контрабанда. Любителї заказаної у нас російскої табаки можуть сумувати, бо носи їх жде великий піст. Полїция львівска арештувала нинї перед полуднем на двірци зелїзничім жида з Белзця, котрий віз, як казав, на Угорщину (?) перепачковану з Росиї табаку в скількости 64 кільограмів. Пачкар повинен був заплатити за ту табаку 1400 корон мита, а що єго прихоплено на пачкарстві, то мусить заплатити в десятеро більше, отже 14.000 корон, взглядно відсидїти кару арешту.

— Виновник крадежи в банку Йонаша, як показало ся, не називає ся Ян Будкевич, але Фелїкс Долубовский. Власти російскі пошукують вже від давна за ним за убийство, крадїж зі вломом та инші злодїйства. Розправа против него відбуде ся вже дня 25 с. м. Долубовского по відсидженю кари в львівскім арештї, відставлять до Росиї.

— Небезпечного злодія, Михаила Борового, резервового улана, котрий в Жовкві обікрав войскову касу, зловлено нинї в Щирци. Боровий єсть налоговим злодієм, котрий длятого, що за крадїж сидїв вічно в арештї, мусїв надслугувати при войску 11 лїт. З украденої суми 4.800 корон, найдено при Боровім ще 4.302. Злодїй добувши ся до каси, забрав з неї лиш готівку, а не рушив цїнних паперів і книжочок каси ощадности, які там знаходили ся, на суму 14.000 корон.

— Пачкар, котрого з контрабандою арештовано у Львові, називає ся Лейзор Ліпперман. Він їхав з Белзця і віз з собою 69 і пів кільо російскої табаки.

— Померли: О. Іван Кормош, греко-кат. парох Арламівскої Волї, мостиского повіта, дня 10 с. м. в 77-ім роцї житя а в 50-ім сьвященьства; — Константин Дмитрів, професор гімназиї в Терноподи, в 46-ім роцї житя.

— Церковні напіви і мельодиї церковні, які через довгі лїта збирав і уложив п. Ігнатий Полотнюк в гарну цїлість, друкують ся тепер в Перемишли в друкарни Джулиньского. Доси вже виготовлено 5 аркушів, а буде ще около 15 арк. Здавало ся, що цїла робота буде на жовтень с. р. готова, але показали ся трудности, через котрі мусїв друк протягнути ся. За те робота прекрасна, а уклад так старанний, що через ту книжку незвичайно скоро і красно розвине ся церковний сьпів чого лиш може Русь собі бажати. Адреса для маючих охоту купити книжку: Ігн. Полотнюк, Станїславів, ул. Собіского ч. 50.

— Но, но, не опирайте ся, лише слухайте, давайте брате. Беру єго і задержу при собі.... А ваші річи, що не підлягають лїцитациї, велю перевезти і полагоджу по повороті рахунки, а тепер їдьте....

Малка не могла відгадати, де задів ся молодий чоловік. Шукала єго зором на всї сторони, посилала Мойся, аби єго найшов — дармо.

Позаяк всї заняті лїцитациєю, або принаглені цїкавостию, зібрали ся перед домом на подвірю, то ніхто не замітив від'їзджаючої з поза огорода брички....

— Де той драб подів ся? Де він подів ся? — питала мужа.

— Або я знаю? Пропав, може єго вже чорти взяли?

— Ох, коби ще не тепер!

Мойсьо стрепенув ся.

— Слухай-но Малцю — сказав — коли ти приїхала на лїцитацию, то купуй річи, але не учи чортів, коли они мають брати таких пуриців. На то ніколи не завчасно, а не твоя голова до того, аби ти; їм мала визначувати речинцї.

— Ти, Мойсьо, дурний як чобіт — крикнула зі злостию — в твій пустій голові не може нїчого мудрого помістити ся.

І дійстно Мойсьо був за дурний на то, аби зрозуміти, о що Малцї ходило. Онаж купила меблї, ті самі, котрі Рожаньский призначив до комнати будучої своєї жінки. Панї Рожаньска мала на тих фотелях сидіти — отже нї, нї і нї! Сидіти буде на них Малка і Мойсьо, скакати має по них і гойдати ся на пружинах син Малки. Она вже на них розсїдає ся.

Веліла винести всї куплені меблї на подвірє, поставити їх на самій серединї, сїла а радше положила ся на канапі. Колише ся па нових, сильних пружинах і кидає очами на всї сторони чи не вийде Рожаньский з двора, з огороду, або зі стайнї. Она хоче єго бачити і понизити, має навіть для него кілька слів таких, котрі би з лихвою заплатили єму за кинену перед кількома годинами зневату.

Лїцитация іде дальше як найлїпше, а Малка заєдно сидить і жде. Мойсьо не може надивувати ся, звідки нараз єго жінку напало таке дивне, таке незвичайне лїнивство!

Там продають мідь, самовари, такі рідкі річи, а она сидить; лїцитують лямпи, на котрі мала охоту — она сидить; приходить черга на дивани, вимавляла собі, щоби їх ніхто не лїцитував, тимчасом сидить, заєдно сидить і жде. Мойсьо прибігає, торгає єї за рукав і кличе:

— Малка, дивани!

І чує відповідь:

— Іди до чорта!

— Але дивани, чуєш, тепер суть дивани!

— У мене тепер маївка, я собі відпочиваю.

— Але дивани! Там не лїцитують, ти мала купити.

— Іди, купи і дай менї спокій!

Хто женщину зрозуміє? Хто вгадає, яку пустоту зробить чорт за єї посередництвом? Добре каже Ушер Енґельман, що така, що має дванайцять лїт, вже не будить довіря, а така що має пять разів по дванайцять лїт, ще не може дати чоловікови довіря, докинь ще раз дванайцять лїт і також не можеш бути певний свого.

Ох, Ушер Енґельман, він все красно і розумно говорить, а коли би хто єго запитав, длячого Малка, замість лїцитувати, розпирає ся на софі, відповів би, що то нова чортова штука.

Продано дивани — купив їх Мойсьо, продано прочу обставу домашну — купила єї Рипсова, продано конї — купив їх майже всї Янкель Бас, крім одного закупленого Берком Дишлем. Хороші воли, дійні корови і вівцї взяли за безцїн різники з Копиткова; упряж, нози, рільничі знаряди забрали за цесїй гріш чорноболотскі горожани, бо сусїдів господарів на лїцитациї не було, а селяни, мимо намови, не хотїли купувати.

— То не господарска річ — говорили — дорабляти ся на чужій бідї. Не зародить ріля орана таким плугом.

Лїцитация скінчила ся, а Малка не зійшла з канапи; розсїдала ся на всїлякі лади, а єї очи бігали на всї сторони.

— Де він є? — питала мужа. — Іди зараз, довідай ся, де він є?

— На що він тобі потрібний?

— На що? Він менї в тій хвили такий потрібний, як голодному хлїб, як бідному гроші. Він тут мусить бути зараз!

— Малка! — крикнув грізно Мойсьо — або ти велика паскуда, або нагле зійшла з розуму.

Штука, наука і література.

— **Календарик** на звичайний рік 1902, ціна 25 сот. Львів 1902. Накладом філії „Руского товариства педаґоґічного в Коломиї". Справний формат кишеневий, рокішний папір і низька ціна, поручають дуже сей календарик, тим більше, що дохід з него має вилипути на кошт будови дівочого інститута і жіночої, рускої ґімназиї в Коломиї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 15 падолиста. На загальних авдиєнциях приймив вчера Цісар між иньши митрополита ґр. Шептицкого і команданта краківского корпусу ґен. Альборі'ого.

Льондон 15 падолиста. Мінїстер війни Бродрік виголосив передвчера бесіду, в котрій сказав, що ще ніякої війни не ведено з такою людяностию (!) як тепер Анґлійці єї ведуть з Бурами. Насильств допускають ся лише Бури, і о їх лютости доносить Кіченер. Доси взято до неволї 42.000 Бурів, мужчин, женщин і дітий. В поли стоїть ще до 10.000 Бурів.

Берно моравске 15 падолиста. Рада міста Берна ухвалила виступити против заснованя ческиго університету в Бернї, а натомість ухвалено візвати нїмецких послів з Берна і Моравп, аби постарали ся о засноване в Бернї нїмецкого університету.

Берлин 15 падолиста. Reichsanzeiger оголошує зміни проекту мирової тарифи, ухвалені союзною радою нїмецкою.

Надіслане.

„ТОВАРИШ"

ілюстрований календар
на 1902 рік.

Вже ввийшов з друку „Товариш", богато ілюстрований календар на 1902 рік.

Товариш — се перша в тім роді книжка взагалї в нашім краю.

Товариш містить в собі 24 карт зьвіздистого неба (по дві на кождий місяць) і богато ілюстраций, прим. з війни бурскої, хіньскої, портрети визначнійших людий і т. ин.

Товариш подає раду, як вибирати собі зване і як радити собі в ріжних хвилях і потребах життя.

Товариш важний і потрібний для всїх, а приступний для кождого, хто лише уміє читати.

Північна сторона звіздистого неба в падолисті.

Хто собі купить „Товариша", буде знати то, що на небі і то, що на земли.

Хто собі купить „Товариша", буде мати „Календар в руці" і знати, як робить ся календар.

Хто собі купить „Товариша", буде мати справді товариша, котрий стане єму в пригоді в неоднїй хвилї життя.

Хто собі купить „Товариша", буде мати книжку, котра придасть ся єму не лиш на один рік, але й на цїле житє

Хто хоче пересьвідчити ся, що то все правда, що тут написано, нехай купить собі „Товариша", а певно не пожалує. Ціна 1 К. без пересилки почтової; з пересилкою о 10 сотиків більше. Замовляти у Сеня Ґорука у Львові, пл. Домбровского, ч. 1.

— Ага! так тобі здаєть ся, а я хочу, аби він тут був, щоби бачив своїми очима, що потоптаний як хробак, щоби учув від мене, що є дурень, капцан — і не варт зломаного гроша, щоби...

— Що тобі з того? Ти відобрала свої гроші, то тіш ся грішми. Він і без твого говореня знає, що є капцан і не варт зломаного гроша.

Здвигнув плечима і відійшов гнївно воркотячи.

— Дивна тота женщина навіть в злости. Хоче єму сказати велику новину: що такий, що не має гроша, є капцан.

Скінчила ся вкінци ліцитация. Сьвіжо відновлений двір виглядав як по пожарі; повиношені річи лежали на ґанку, на подвірю, на сходах.

Урядник, що переводив продаж, від'їхав; селяни почали розходитись. Лишив ся лиш війт, солтис і офіцияліст з заряду дібр, що мав обіймити на фільварку адміністрацию, доки не прибуде новий посесор.

Війт був в злім настрою, тим більше, що страшенно хотїлось єму їсти, отже хотів як найскорше покінчити своє урядоване.

— Ну, дальше, жиди! — кричав — рушайте ся, забирайте, що ваше і їдьте! Не буду тут для вас до ночи стояти.

— Що то „жиди?" — сказала Малка — пан війт за богато собі позваляє. Пан війт не жадна особа, лише звичайний хлопский війт.

— А певне. А Малка є жидівка.

— Я себе не дам обиджувати! Я купчиха.

— Але жидівка.

— А ви хам, простий хлопище, без ніякої делїкатности.

— Іди ти з писком, бо буде зле!

— Малка ґай веґ! — крикнув Мойсьо і обертаючи ся до війта додав: — Не гнївайте ся, пане війте, моя жінка має таку хибу, що часом не знати чого лютить ся.

— Певне єї який хробак укусив.

— Або я знаю? Може хробак, на сьвіті бувають ріжні случаї.

— Инша худобина — додав поважно солтис — а найбільше корова ґедзає ся, як єї муха утне...

Мойсьо сплюнув і відтягнув жінку до куплених річий.

Треба було фірманок, щоби куплені движимости забрати. Селяни не хотїли винаймити своїх коний, але були конї і вози набуті на ліцитациї; був Берко Дишель з своєю фірою, до котрої запряг четвертого, сьвіжо купленого коня; був фірман з Копиткова, дав свій васаґ Юкель Коровій і почало ся пакуване з великим криком, торгами, сварнями...

Ті що закупили вози і конї сейчас перемінили ся в фірманів і зараз хотїли мати дохід.

(Дальше буде).

Видания
Руского педаґоґічного Товариства.

Образкові видания.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. Ґете-Франко: Лис Микита (друге цїлком змінене видане) 1 К., опр. 1 К. 30 с. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 30 с. *Наші зьвірята 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Забавки для дітий 80 с. *Мала менажерия 70 сот. *Велика менажерия 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. Нашим дітям ч. II. 80 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., опр. разом 2 К. 90 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., опр. разом 1 К. 30 с. *Байки Бряпчанїнона 30 с. *Байки братів Ґмірів 50 с.

Видания без образків.

***Читанка** ч. I., II., III., IV. оправні по 40, без оправи по 20 с. ***Китиця желань** 2, розширене видане 40 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземов Капці 40 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 4 К. **Дзвінок** з р 1892—1900 по 6 К. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 с.; Від Бескида до Андів 20 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідания по 10 с.; Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Леоніда Глїбова**: Байки 10 с. ***Дніпрової Чайки**: Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с.; Коза дереза 1 К. 60 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 1 К. 20 с. **Гордієнко**: Картагинці і Римляни 40 с. ***Юлїй Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 сотиків, оправлена 1 Кор. 30 сот. **Барановский** Приписи до іспитів 40 сотиків. ***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка историия педаґоґії 1 К. 20 с. ***Василь В-р** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. **Василь**: Подорож Ґулївера до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 20 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. **Др. Мандибур**: Олімпія 70 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ 1 К. 30 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 1 K. **Др. Мих. Пачовский**: Замітка до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с., Народні Думи з поясненями, I. ч. 64 с. ***Тарас Шевченко**: Кобзар 2 К. 40 с., опр. 2 К. 80 с., в полотно 3 К. 10 с., *Кобзар для дітий 40 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Мих. Коцюбиньский**: Оповідания 40 с., опр. 54 с. **Олекса Катренко**: Оповідания 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. **Стефан Пятка**: На прічках, оповід. 30 с., опр. 44 с. **Оповідания** для дітий 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії України-Руси. 40 с. **А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 44 с. **А. Пушкін**: Байки 30 с. **D. N. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідания 30 с., опр. 44 с. **Марта Борецка**: істор. оповід. 64 с, опр. 84 с. **Марко Вовчук**: оповідания I. часть 30 с.; опр. 44 с. **Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. **Гр. А. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности, а „Огород шкільний", поручений до бібліотек шкільних.

Дістати можна в книгарні Наукового Товариства імен. Шевченка, ул. Чарнецкого, ч. 26. і в книгарни Ставропігії.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).